

CORABIA MÂNTUIRII NOASTRE

- Duminica a 9-a după Rusalii - Umblarea pe mare -

Marea furtunoasă este viața noastră, pe care navigăm până ce ajungem la limanul mântuirii, întru liniștea lui Dumnezeu. Corabia în care navigăm este Biserica lui Hristos, cea prin care putem ajunge în liniște și siguranță la liman, la mântuire. Pe această corabie nu suntem niciodată singuri. Suntem împreună, unii cu alții, iar Hristos Domnul este Cel care conduce corabia Bisericii, singurul și adevăratul Cârmaci. Furtuna și valurile, sunt chiar încercările vieții, prin care trebuie să trecem, având grijă să nu ne lăsăm pradă îndoielii sau puținei credințe, care ne pot scufunda și ne pot aduce pieirea. Furtuni multe bântuie marea vieții și adesea, în necazuri și dureri, ne scufundăm în valurile primejdioase ale îndoielii și fricii. Peste toate acestea apare Salvatorul nostru -

Domnul Iisus Hristos, care ne spune de fiecare dată cu dragoste: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!” El apare mereu în furtunile vieții, adresându-ne nouă celor de astăzi, încurajări în necazurile noastre, îndemnuri pline de optimism, de curaj, de dorința de a acționa și de a depăși orice situație critică în care ne-am afla. Dar cuvintele Domnului sunt și o chemare la o autocercetare, o coborâre în lăuntrul nostru pentru a ne face un examen de conștiință, pentru a vedea cum stăm fiecare cu viața, cu credința noastră, cu faptele noastre, cu relația cu

Dumnezeu și cu semenii. Corabia reprezintă Biserica încercată de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de erezii, de forțe întunecate potrivnice ei. Vântul care este potrivit corabiei reprezintă vremurile sau situațiile în care Biserica întâlnește ostilitate și respingere în lucrarea ei misionară de-a trece pe oameni de la viața pământească efemeră la viața cerească eternă, într-o lume involburată de păcate, de patimi egoiste individuale și colective. Corabia preînchipuie Biserica lui Hristos ca spațiu al mântuirii, ca adunare a oamenilor în iubirea mântuitoare a lui Hristos. De aceea, majoritatea bisericilor, ca locașuri de cult, din primele veacuri și până acum, se construiesc în formă de corabie, iar turla principală, purtând în vârf o cruce, ține loc de catarg. Hristos Cel răstignit și înviat conduce tainic această corabie a mântuirii. El stă la cârma Bisericii pentru că El este Capul Bisericii și cheamă la lucrarea mântuirii slujitori care binevestesc lumii Evanghelia vieții veșnice și îndrumă pe calea mântuirii pe cei ce cred în El și sunt botezați în numele Preasfintei Treimi. Când omul recunoaște că are nevoie de ajutorul sau harul lui Dumnezeu, el poate deveni slujitor al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. În vijelia nenorocirilor, în situațiile cele mai grele și în momentele de încruntare și zburcănă, să nu ne temem de nimeni și de nimic, convinși că Mântuitorul nostru este viu. El are milă să ne aline și putere să ajute pe toți care au probleme și greutăți, care sunt în primejdie pe marea involburată a acestei vieți. Amin.

Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi

Un examen eșuat, o dragoste nefericită, un serviciu pierdut, o familie rămasă fără sprijinitorul ei, un copil fără șanse de salvare. Nu sunt de aceeași intensitate aceste situații, dar fiecare percepe cel mai puternic anume durerea sa, chiar dacă nu așa ar trebui să fie. Momente din viață când îți se pare că ești încercat la maxim de Dumnezeu, că este peste puterile tale să treci de toate câte s-au abătut peste tine, că a ta cruce nu mai poți să o duci, se întâmplă în viața fiecăruia dintre noi. Momente, când pare că uite până aici, că mai departe nu poate să fie mai greu, că nu poate Dumnezeu să mă „încerce” la nesfârșit, că trebuie și mie să-mi dea careva bucurii, căci nu poate viața mea să fie doar o luptă continuă, fiindcă nu vreau să sufăr, vreau să fiu fericit, nu vreau necazuri, desigur și cu conștientizarea existenței veșnicei, dar nu vreau să o primesc prin nefericirea pământească. Faptul că poate aceste nenorociri, greutăți, ispite sunt plata ca să putem să ne curățim sufletul, să înțelegem că nimic din această viață nu ne va aduce fericirea veșnică puțini vor să accepte. Și că mereu există voia Domnului care a făcut să trecem peste toate acestea, chiar dacă viața pare insuportabilă și nu vezi nici o lumină, când îți se pare că acest „negru” din ea nu va mai dispărea nicicând. Mulți caută în aceste cazuri salvarea în careva rugăciuni miraculoase, în căutarea unui sfânt anume care i-ar izbăvi de aceste greutăți. Da, există rugăciuni speciale, acatiste care pot fi citite pentru mijlocirea a unui sfânt anume față de Dumnezeu. Dar oare e acesta scopul lor adevărat? Oare acesta e rostul rugăciunii pentru sufletul îndurerat? De ce atunci când suntem în cea mai grea suferință nu ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului că nici un fir din părul capului vostru nu va cădea fără știrea lui Dumnezeu. De ce nu încercăm cu adevărat să ne întoarcem la Dumnezeu și să-l cerem milă și ajutor? Nu milă și ajutor ca să ne ocolească necazurile, dar să fie Domnul Dumnezeu nostru, acela care ne va purta pe propriile brațe peste ele. Știu că e greu. Știu că există un acel moment când nu mai poți. Știu că poate mâine nu-ți mai poți plăti chiria, că nu-ți găsești serviciu în timpul apropiat, că durerea celui care e lângă tine te înăbușă și nu știi cum să-l mai ajuți. Și că mai există alții implicați, care depind de reușita sau nereușita ta. Care te privesc și în ochisorii lor se citește întrebarea: „Ai reușit, acum totul va fi mult mai bine?” Nu o să descopăr nimic din ceea ce nu cunoaște fiecare dintre noi. Ce nu poate face Dumnezeu? Care minune nu este posibilă pentru el? Oare nu poate el într-o secundă să oprească toate suferințele ale mele, ale voastre, ale tuturor. Dar nu o face fiindcă fiecare dintre noi are nevoie să înțeleagă că nu ceea ce credem noi e cel mai important, ci voia lui Dumnezeu. Omul este din fire neputincios ca să străbată viața fără durere și suferință. Aceste două stări îl însoțesc toată viața pe orice muritor. Cine n-a simțit durerea și cine n-a plâns în viață? De când este prunc, din momentul în care se naște, omul începe să respire cu plânsete aerul vieții de aici. Și cu plânsete și lacrimi părăsește prezenta viață! Durerea este un lucru greu, dar în spatele acesteia, în spatele suferinței, al încercării, se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu, renașterea, replăsmuirea omului, a familiei.

Rău poți face imediat, mai greu este cu binele

Cât durează să faci rău cuiva? Câteva clipe. Cât durează să faci un bine cuiva? Poate chiar o viață. Evident că poți să faci un bine și în câteva clipe, oprindu-te lângă un nevoiaș sau oferind cuiva câteva vorbe frumoase, însă de regulă binele se construiește în timp fiind o realizare. Răul este ușor realizabil și mult mai accesibil. E la îndemâna oricui. Se găsește pe toate drumurile. E ieftin și întunecat. Și de multe ori ispititor. De aceea e mai comod să apelezi la el. Pentru bine trebuie să duci o luptă, să muncești, să faci sacrificii și compromisuri. E mai complicat. Însă destinațiile arată și te îmbracă total diferit. Când ajungi la destinația răului, te întuneci și te rătăcești. Când ajungi la destinația binelui, lumina îți deschide ușa și te primește într-un loc liniștit și frumos. Și doar aici îți poți găsi liniștea, bucuria și rostul. Pentru a exemplifica într-un mod sugestiv durata binelui și răului să ne gândim la un părinte care muncește și trăiește să-și ajute copilul să se realizeze. Acest bine îl construiește într-o viață. Totuși, în doar câteva clipe, copilul poate să arunce vorbe de nerecunoștință care îl vor afecta cumplit. Sau chiar îl poate abandona cu nepăsare pe cel care s-a dedicat o viață întreagă pentru binele lui. Părintele îl va ierta, desigur, dar cam atât durează să dărâmi un om și să faci un rău. Și ar mai fi multe exemple. Majoritatea țin de nerecunoștință și devalorizarea celor din jur. De inconștiența și egoismul nostru. De suflete închise și întuneric. Suntem însoții mereu de bine și rău. Și este alegerea noastră pe care dintre ele vom lua de mână. Trebuie doar să conștientizăm riscurile și pierderile. Trebuie doar să deschidem mai mult ochii și sufletul. Să lăsăm la o parte egoismul și să învățăm să oferim lumină dacă nu vrem să trăim în întuneric. Toate acțiunile noastre se răsfrâng cumva asupra noastră. Acest univers are o putere miraculoasă de a echilibra tot ce se întâmplă între noi și în noi. Dacă arunci doar cu noroi, nu poți primi înapoi trandafiri. Niciodată. Dacă arunci cu trandafiri, poți fi lovit cu noroi, însă, cu siguranță într-o bună zi trandafirii vor reveni la tine. Să nu facem răul, dar nici binele cu sila. De multe ori luptăm pentru binele unora, iar aceștia nu doresc deloc să-l primească. Oricât am încerca să-i luminăm sau mângâiem prin fapte frumoase, ei nu vor să asimileze ceea ce le oferim. Și atunci este bine să oferim lumina altora. Sunt mulți care au nevoie de ea și ar face orice să o primească. Binele pe care îl oferim în lume trebuie să fie primit tot cu bună-voință, căci binele poate sta doar în brațele altui bine. De multe ori, din pricină că binele nostru nu e apreciat sau prețuit, răul ne manipulează să acționăm cu rea voință.

Pace și bucurie în gândurile noastre

În viața duhovnicească, gândurile noastre dacă sunt limpezi, se aud. Pentru o viață bună trebuie să avem grijă de gândurile cuprinse în interiorul nostru. Pentru acesta, cel mai de preț dintre toate darurile din lumea acesta este osteneala sufletului nostru. Cu cât cineva se smerește mai mult, cu atât el înțelege mai bine din toate tainele lumii acesteia. El îi poate întrece pe toți ceilalți, care poate ani de zile au studiat înțelepciunea lumii acesteia. Minte umană poate fi comparată cu o grădină. Chiar dacă omul nu cultivă cum trebuie această grădină, există o mulțime de buruieni care vor răsări, vor crește apoi vor da roade. Așa cum un grădinar care-și cultivă pământul semănând tot felul de flori și fructe pe care și le dorește și deșelenește pământul de tot felul de buruieni, la fel și noi trebuie să avem grijă de grădina sufletului. Trebuie să smulgem „buruienile” gândurilor impure.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 12 august	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 14 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 15 august	07:00- 10:30	Utrerenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	17:00	Vecernie
Duminică 16 august	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Boala și suferința sunt cauzate de păcat, iar cel vindecat de boala trupească trebuie să depună eforturi pentru a se curăți și de păcate. Boala și suferința pot ajuta pe om să se apropie de Dumnezeu, dar, pentru cei necredincioși, din păcate, boala poate fi cauză de răzvrătire și înstrăinare. Să fim statornici în suferințele noastre, știind că pentru noi se coboară însuși Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat pentru a ne răscumpăra din robia păcatului, lăsând preoților puterea de vindecare a suferințelor sufletești - în scaunul Spovedaniei sau a suferinței trupesti - în Taina Sfântului Maslu. Noi avem în Biserică mijloacele terapeutice de vindecare a bolilor sufletești și de exprimare a iubirii față de Dumnezeu în statornicie, în suferințele temporare și credință deplină în milostivirea lui Dumnezeu care îngăduie boala pentru a ne da timp de pocăință, de înțelegere a mării Lui iubiri față de lume, căci nu ne judecă după dreptatea Lui, ci după mila Lui.

O om, ce mari răspunderi ai

* Traian Dorz, *Istoria unei Jertfe*, vol. III, *Cernerea*

* Sf. Ioan Iacob a apreciat această poezie și a trecut-o în caietele sale

- O om, ce mari răspunderi ai de tot ce faci pe lume!
De tot ce spui în scris sau grai,
de pilda ce la alții-o dai,
căci ea mereu spre iad sau rai
pe mulți o să-i îndrume!
- Ce grijă trebuie să pui în viața ta, în toată,
căci gândul care-l scrii sau spui
s-a dus... și-n veci nu-l mai adui,
dar vei culege roada lui
ori viu, ori mort odată.
- Ai spus o vorbă! Vorba ta,
mergând din gură în gură,
va veseli sau va-ntrista,
va curăți sau va-ntina,
rodind sămânța pusă-n ea
de dragoste sau ură.
- Scrii un cuvânt! Cuvântul scris
e-un leac sau o otrăvă!
Tu vei muri, dar tot ce-ai zis
rămâne-n urmă-un drum deschis
înspre Infern sau Paradis,
spre-ocară sau spre slavă
- O, nu uita!... Fii credincios,
cu grijă și cu teamă!
Să lași în urmă luminos
un grai, un gând, un drum frumos!
Căci pentru toate, ne-ndoios,
odată vei da seamă!...
- Spui o cântare! Viersul tău
rămâne după tine
îndemn spre bine sau spre rău,
spre curăție sau desfrâu,
lăsând în inimi rodul său
de har sau de rușine.
- Arăți o cale! Calea ta
în urma ta nu piere.
E calea bună sau e rea,
va prăbuși sau va-nălța,
vor merge suflete pe ea
spre rai sau spre durere.
- Trăiești o viață! Viața ta
e una, numai una,
oricum ți-ar fi, tu nu uita:
cum ți-o trăiești, vei câștiga
ori fericire-n veci prin ea,
ori chin pe totdeauna!...
- O om, ce mari răspunderi ai!
Tu vei pleca din lume,
dar ce scrii azi, ce spui în grai,
ce lași prin pilda care-o dai,
pe mulți, pe mulți mereu spre rai
sau iad o să-i îndrume.

